

Rette kan hævde, at der er disponeret særlig meget forkert fra Statsbanernes Side, naar vi vil kunne have vore Kul for ca. 50 Kr. pr. Ton.

Maa jeg til sidst gøre endnu en lille Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Korsgaard. Da han første Gang omtalte Statsbanernes Kulkøb, sagde han: Der er sket det, at man paa et vist Tidspunkt, den Gang Konjunkturerne var af en panikagtig Højde, foranlediget af, at der i England var Kulstrejke, gik hen og sluttede Kontrakt om en Levering af amerikanske Kul. Det er fuldstændig forkert; der var jo ikke Kulstrejke i England den Gang. Derimod var der en Brændselssituation saa vanskelig, at man ikke troede at kunne faa Kul. Kulstrejken kom først i Oktober—November 1920, den Gang det ærede Medlem glemte at kritisere de Kulkøb, jeg havde givet Oplysning om. Vi købte aldeles ikke under en Panikstemning som Følge af Kulstrejken, for der var ingen Kulstrejke, men vi købte, fordi Udsigterne til at faa Kul var saa ganske overordentlig smaa. Det er det virkelige Forhold.

Til ærede Medlemmer, som har henvendt sig til mig om lokale Spørgsmaal, siden jeg sidst havde Ordet, vil jeg gerne have Lov til at sige efter den fyldige Besvarelse, jeg gav paa lokale Spørgsmaal, da jeg sidste Gang havde Ordet, at de Henvendelser, der er rettet til mig i denne Retning, skal blive taget under Overvejelse, og jeg vil bede de Herrer paa dette Tidspunkt af Aftenen lader sig nøje dermed.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Jeg skal paa dette sene Tidspunkt indskrænke mig til at gøre nogle Bemærkninger i Tilknytning til de venlige Udtalelser, der fra de ærede Medlemmer Hr. Stauning og Hr. Rode er blevet rettet til mig. Det ærede Medlem Hr. Rode holdt igen i Gaar et af sine lange og meget vidtsvævende Foredrag. Hvis jeg maa gengive det Indtryk, jeg fik som Tilhører — det er jo vor Pligt at være Tilhørere, og det ærede Medlem stiller meget strenge Krav i saa Henseende —, maa jeg sige, at disse gentagne lange Taler, vi faar af det ærede Medlem, er præget af, at hans Tilbøjelighed til Vidtløftighed og Lyst til at snakke løs snarere er i Tiltagende end i Aftagende. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem kender et moderne Tærskelværk. Der findes paa dette et langt Rør, der rager lige op i Lufften, og hvoraf der stadig kommer en Strøm af Avner, som falder ned over dem, der kommer i Nærheden af Røret, og skønt disse Avner ikke vejer ret meget,

synker de dog efterhaanden ned paa Jorden, og Time efter Time vokser de, saa at der til sidst bliver et helt Bjerg af Avner. I sin Ministertid blev det ærede Medlem fra en ham nærstaaende Side kaldt det store Sugerør. Det forekommer mig, at meget tyder paa, at han efter sin Ministertid udvikler sig i en Retning, der tenderer hen imod, at han bliver til den store politiske Avneblæser.

I den store Dyrge af Avner, der var tilbage, da det ærede Medlem havde talt her i Gaar, var der eller i alt Fald syntes der at være en Kærne, den nemlig, at vi fik at vide, at det, han ønskede iværksat som Lægemiddel imod den nuværende internationale Erhvervskrise og den dermed forbundne Arbejdsløshed, er en Valutaregulering af ganske samme Slags som den, han foreslog i dette Ting i Begyndelsen af 1920. Jeg sagde udtrykkelig, at der syntes at være en saadan Kærne i det, det ærede Medlem sagde, thi jeg er forberedt paa, at det ærede Medlem om 14 Dage eller om en Maaned maaske staar op og siger, at det heller ikke var hans Mening. Men der er en Ting, der er ganske givet, og det er, at det ærede Medlem aldrig kan glemme den Tort, at det ikke lykkedes ham at gennemføre den Valutaordning, som han og det ærede Medlem Hr. Hauge saa sindrigt havde udpønsket, og ifølge hvilken Lovgivningsmagten skulde overlade til et Udvalg for lukkede Døre at træffe Afgørelse af, hvilke Varer der til enhver Tid maatte indføres her til Landet, hvilke Lande der maatte indføres fra — det ærede Medlem var ikke bange for Udlandet —, hvilke Erhvervsvirksomheder, hvilke Handelsforetagender der skulde have Lov til at forestaa denne Indførsel, og med den Elasticitet, som skulde være Særkendet for det hele, skulde det selvfølgelig være Afgørelser, der kunde variere fra Maaned til Maaned, maaske fra Uge til Uge. Det ærede Medlem kan aldrig glemme mig, at jeg i Valutaraadet stemte imod denne Ordning. Jeg maa gøre mig fortrolig med, at jeg ingen Sinde opnaar det ærede Medlems Tilgivelse for den Afstemning, og maa indrette mig paa at leve mit Liv til Ende uden dette. Men naar det ærede Medlem vil give det Udseende af, at det var mig, der den Gang væltede hans sindrigt opbyggede Korthus, gør han mig alt for stor Ære. Det var ikke i Valutakommissionen, hans Forslag strandede — det ærede Medlem dokumenterede jo selv meget udførligt i Gaar, hvorledes Afstemningen faldt ud i denne Kommission —, men det var her i dette Ting, hvor de Radikale og Socialdemokraterne den Gang havde Flertal, at Forslaget ikke kunde gen-